

virke Hs. Majestæts Tillæbelse til at forelægge en Rønningeslov, har han erhvervet en kongelig Resolution, som tilkjendegav, at Kongen havde givet sit Samtykke til, at denne Sag maatte forhandles mellem Regjeringen og Rigsdagen. Der kan ikke lægges nogen anden Mening deri, end at Hs. Majestæt vil have, at Rigsdagen skal gjøre sin grundlovmæssige Indflydelse gjældende paa Pengesafgjørelsen, disse Sager vedrørende. Hvad skulde det ellers bethyde? Og hvorledes søge nu de ærede Ministre at lyde dette Bud? De søge at tilvende sig et absolut Herredømme, et udelukkende, enevældigt Herredømme over Afgjørelsen af alle disse finantzielle Sager; Regjeringen vil blive ved at drive denne Boutik, denne Handel med Retspleien, indtil den kan faae hele Sagen ordnet. Den siger, det er en Domaine, der ene hører den til, og naar vi ville ved Lov binde den til, at denne Sag skal udføres, uden at sige, hvordan det skal ske, vise de den løvbundne Forpligtelse tilbage, og raade os til at tage et tomt Mundsveir istedet, fordi det skal bethyde Noget. Den ærede Minister kunde med simple Ord have sagt: „Naar jeg som ærlig Mand vil denne Sag, frygter jeg ikke for at være løvbunden til at afgjøre den“; men han er vegen tilbage derfor, og giver os en Dødeligs Mundsveir istedet; men Enden er der ikke endda, thi han er dødelig som Menneſte og maaskee endnu mere dødelig som Minister. Ja, det er en altfor vigtig Sag, at et Ministerium paa den Maade søger at bruge ethvert som helst Middel til at udtrødse denne Forsamling af dens grundlovmæssige Rettigheder — først gennem Finantsloven, og der have vi været villige nok til at opgive vor Ret, og nu her gennem denne Lov, hvor de benytte den Trang, som hos en stor Mængde Menneſter af deres egen Laugsclasse er tilstede, og i høi Grad tilstede, for derved at tvinge os til eller afløse os nok en Indrømmelse og Opgivelse af vore grundlovmæssige Rettigheder. Lad Regjeringen staae med os, og det andet Thing imod os — det er dets Rettighed — men det er ikke Regjeringens grundlovmæssige Ret, ikke at følge Kongens Tilskyndelse, og see at blive enig med os om et Forhold af den Art. Det er ikke Regjeringens Ret,

dens forstandige og moralske Ret, at søge spidsfindigt at liste sig bort fra et saadant Paalæg under Navn af, at det kun var en Indflydelse eller Tilskyndelse, eller Gud veed hvad (En Stemme: En Bemyndigelse!) — ja, en Bemyndigelse. Gudskeelov, at Kongen er saa myndig, at hans Bemyndigelse til en Minister er mere end simple Ord og Erklæringer, hvorefter Ministeren kan gjøre med denne Bemyndigelse, hvad han vil, putte den i Kommen eller udføre den. Den kongelige Resolution er en saadan, at Ministeren skal forsøge paa at udføre dens Bestemmelser, og vi ere redebonne til at udføre dem, hvem der saa end træder imellem. — Da vi rimeligviis atter ville komme tilbage paa denne Sag ved Behandlingen af Lovforslaget, skal jeg ikke her forfølge den videre, men gentagende erklære, at jeg kan stemme for dette Mundsveir, thi det bethyder ligemeget, enten det bliver vedtaget eller ei. Det har kun en Betydning for mig paa Grund af en Antydning af den ærede Justitsminister; naar han nemlig tiltræder dette Mundsveir, ligeoverfor at han nægter at lade Lovparagraffen gaae igjennem, saa er dette for mig et Beviis paa, at der endnu i hans Sjæl er en Tvivl, om han kan eller om han vil, thi dersom han ikke tvivlede om, at han vilde, saa tvivlede han heller ikke om, at han kunde. Naar han ikke tvivlede om, at han vilde, saa gif han ind paa Paragraphen; thi den bethyder ikke det mindste Mere end dette Mundsveir efter hans eget Tilsagn bethyder for den Mand, som vil og kan.

Justitsministeren: Det er ikke min Mening at ville inklade mig i en fornøjet Debat med den ærede Rigsdagsmand om denne Bestemmelse, og jeg kan saameget mere dispensere mig deraf, som den ærede Rigsdagsmand selv erklærede, at han vilde forbeholde sig at komme tilbage dertil ved en anden Leilighed; men der er dog nogle Ytringer, som jeg vel ikke finder det ganske nødvendigt, men som det dog ialfsald kunde være ikke saa ganske urigtigt at gaae ind paa. Der er en Phrase — jeg maa kalde den saaledes — der idelig og idelig er vendt tilbage ved Behandlingen af denne Sag, og som har en ganske særegen Charakter, fordi den synes at vise, at den ærede Rigsdags-